

คำพิพากษาที่ 4094/2559

นายวิลเลียม

โจทก์

นายนพดล

จำเลย

เรื่อง 1. สัญญาจ้างมีกำหนดเวลาแน่นอน หากเลิกจ้างก่อนครบกำหนด ต้องจ่ายอะไรบ้าง

1. โจทก์ฟ้องว่า จำเลยจ้างโจทก์ทำงานเป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นเวลา 3 ปี เริ่มตั้งแต่วันที่ 16 กรกฎาคม 2550 ตกลงจ่ายเงินเดือน เดือนละ 28,000 บาท ต่อมาจำเลยเลิกจ้างโจทก์ก่อนครบกำหนดโดยโจทก์ไม่มีความผิด ขอให้บังคับจำเลยจ่ายเงินเดือนค้างจ่าย 28,000 บาท และค่าชดเชย 28,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยกับค่าเสียหายจากการเลิกจ้างก่อนครบกำหนด พร้อมดอกเบี้ย

2. จำเลยให้การว่า บริษัทโรงเรียนเอกบูรพาวิเทศศึกษา จำกัด จ้างโจทก์เข้าทำงานตำแหน่งครูสำหรับการเรียนการสอนในหลักสูตรภาษาอังกฤษ มีกำหนดเวลาเพียง 5 เดือน 14 วัน เริ่มวันที่ 14 กันยายน 2550 ได้รับเงินเดือน เดือนละ 45,000 บาท ระหว่างทำงานโจทก์ให้ข้อมูลข้อสอบระหว่างภาคของโรงเรียนแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 ที่โจทก์เป็นครูประจำชั้น ถือว่าโจทก์ผิดสัญญาจ้าง ด้วยเหตุทุจริตต่อหน้าที่ จำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องจ่ายเงินใดๆ เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2550 โจทก์ได้รับเงินเดือนจนถึงวันที่เลิกจ้างแล้ว ขอให้ยกฟ้อง

3. ศาลแรงงานกลางแล้ว จำเลยจ้างโจทก์ทำงานเป็นครูสอนภาษาอังกฤษมีกำหนด ระยะเวลา 1 ปี ได้รับเงินเดือน เดือนสุดท้ายเดือนละ 45,000 บาท จำเลยค้างจ่ายเงินเดือนของโจทก์ในเดือนพฤศจิกายน 2550 แล้ววินิจฉัยว่าแม้คำฟ้องระบุเงินเดือนที่เรียกร้องมาน้อยกว่าเงินเดือนที่จำเลยจ่ายให้โจทก์ตามความเป็นจริงกรณีถือว่ามีเหตุผลสมควรและเพื่อความเป็นธรรมจึงให้จำเลยจ่ายเงินเดือนค้างจ่ายตามความเป็นจริง 45,000 บาท การที่โจทก์นำแนวทางการสอนหรือแนวทางการสอบที่ไม่ใช่ข้อสอบโดยตรงมาให้นักเรียนศึกษาก่อนการสอบจริง ไม่ถือเป็นการทุจริตต่อหน้าที่หรือฝ่าฝืนต่อข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือระเบียบหรือคำสั่งของจำเลยอันจะทำให้จำเลยเสียหายอย่างร้ายแรง จำเลยเลิกจ้างโจทก์จึงต้องจ่าย ค่าชดเชยเท่ากับเงินเดือนตามความเป็นจริง 1 เดือน จำเลยเลิกจ้างโจทก์ก่อนครบกำหนด จำเลยต้องจ่ายค่าเสียหายเท่ากับเงินเดือนตามความเป็นจริง 1 เดือน พิพากษาให้จำเลย ⁽¹⁾ จ่ายค่าเสียหายจากการเลิกจ้างก่อนครบกำหนด 45,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยกับ ⁽²⁾ เงินเดือนค้างจ่าย 45,000 บาท และ ⁽³⁾ ค่าชดเชย 45,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย ค่าขออื่นให้ยก

4. จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

5. ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 52 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ศาลแรงงานพิพากษาหรือสั่งเกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำฟ้อง เว้นแต่ในกรณีที่ศาลแรงงานเห็นสมควรเพื่อความเป็นธรรมแก่คู่ความ

จะพิพากษาหรือสั่งเกินคำขอบังคับก็ได้” คดีนี้แม้โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์ได้รับเงินเดือน เดือนสุดท้าย เดือนละ 28,000 บาท แต่จำเลยให้การว่า โจทก์ได้รับเงินเดือน เดือนสุดท้าย เดือนละ 45,000 บาท และศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงจากคำเบิกความ 45,000 บาท โจทก์และพยานจำเลยที่ยืนยันว่า ระหว่างทำงานจำเลยจ่ายเงินเดือนเดือนสุดท้ายให้แก่โจทก์จริงเดือนละ 45,000 บาท การที่ศาลแรงงานกลางใช้ดุลพินิจเห็นสมควร เพื่อความเป็นธรรมแก่คู่ความจึงให้นำเงินเดือนที่จำเลยจ่ายให้แก่โจทก์ตามความเป็นจริงซึ่งเป็นเงินเดือนสุดท้าย มาเป็นฐานในการคิด ⁽¹⁾ เงินเดือนค้างจ่าย ⁽²⁾ ค่าชดเชย และ ⁽³⁾ ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างก่อนครบกำหนดเวลาตามสัญญาจ้าง ย่อมเป็นการใช้อำนาจที่ชอบแล้ว คำพิพากษาของศาลแรงงานกลางจึงมิได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 52 อุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

6. พิพากษายืน

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

รวบรวมโดยนายไพบุณย์ ธรรมสถิตมัน

www.paiboonniti.com

C.65